

Gelukkig schijnt de zon

een paar dagen in Napels

*arie de bruin
oktober 2003*

Gelukkig schijnt de zon

Een metertje groen
een driehoek plantsoen
en daarmee
moet je het voorlopig doen
als je nomade bent
in Napels

met plastic flessen
vuil en stapels afgedankt karton,
gelukkig
schijnt de zon.

Napels, 11 oktober 2003

Devoot

Hij knielt
zijn vingers raken voeten
die met een spijker
bloedend moesten boeten

zijn vriendje slaat een kruis
en heel devoot
worden zij groot

op zondagmorgen naar de kerk
er is geen school
vandaag geen werk

als kind van acht
wordt ook van jou verwacht
wat kinderen vele eeuwen deden
een korte biecht
er wordt gebeden.

Napels, 12 oktober 2003

Herkenning

Spierbundels steen
keiharde kracht
marmere moed
ooit opgebracht

het staat te staan
musea vol
volledig in de tijd verstold

een jongeman
kleine Romein
hij perst de druiventros tot wijn
zijn slappe penis afgebroken
die was nog nauwelijks ontloken

honderden koppen
met karakter
sommigen slap, anderen wakker

en de toeristen
die herkennen
wat bij henzelf ook niet wil wennen:
een grote neus
een slappe kin
verwend gelaat met tegenzin

tijd neemt de ruimte in bezit
van donkergrijs tot marmewit:
face kun je liften
haar kun je verven
maar tijd verglijdt
en lijmt slechts scherven.

Napels, 12 oktober 2003

Mozaiek

Duizenden steentjes
stuk voor stuk
gerangschikt tot Gestalt:
een vrouw
een bange blik

haar ogen spreken
stil verdriet
maar de toerist
hij ziet dat niet:

wat schitterend
wat magnifiek
wat knap
zo'n prachtig mozaiek

Napels, 12 oktober 2003

Napoli

Er is geen straat zonder getoeter
er rijdt geen auto zonder deuk

je springt opzij voor weer een scooter
en dat maakt Napels nou zo leuk

om met gevaar voor eigen leven
dwars door de chaos heen te gaan

met heel veel nemen, beetje geven
word je al snel een Italiaan.

Napels 13 oktober 2003

Het heilig culturele moeten

Na zes uur zeulen
zuilen, stenen stukken
brokken buizen
en toeristen kijken
mozaieken, fresco's
en versteende lijken

nog een straatje
steegje, forum
urnen beelden
van Romeinse opgegraven weelde
en nog meer bekijken.

Wat ze allemaal in mooie gidsjes schrijven
moet je zien
je kunt er geen genoeg van krijgen
terwijl je verder zeult
met opgezwollen voeten
word je geleefd
door 't heilig culturele moeten.

Ik laat me zakken
op versleten stenen
en volg de roep van mijn vermoeide benen,
gedachten laat ik vrijelijk verdwalen
in flarden van gemixte talen.

Napels, 13 oktober 2003

Pompei

Na vele jaren star verstild in steen
lig jij verkrampd met opgetrokken been
verstijfd van schrik
de armen opgeheven
je kon destijds
geen tel meer verder leven

een kind misschien
van nauwelijks zeven
werd plotseling
aan de geschiedenis gegeven

een kalkwit botje van je grote teen
perst zich met pijn
door vele eeuwen steen.

Pompei, 14 oktober 2003

Oefenen

Het moet daar in Pompei wat geweest zijn
in huizen van plezier moest het toch altijd feest zijn,

de fallus gaf de richting aan, vanwaar de wolven riepen
en katjes in het donker met elkander sliepen.

Het lijkt er op dat er geen hoeren waren,
er werd geoefend, om meer te kunnen baren.

Daarna de thermen in om het geweten schoon te baden
en thuis onder de dekens laat zich de rest wel raden.

Pompei, 14 oktober 2003

Ecco homo

De mens
hangt met kapotte knieën
het hoofd gebogen
op de borst
met bloeddoorlopen
hand en voeten,
dit heeft het leven Hem gekost

wat goed is
heeft geen recht op leven
wordt vastgenageld aan dood hout,
de liefde stroomt
uit vele wonden
een naaste
wordt hier langzaam koud.

Napels, 11 oktober 2003

Chips

Dertig kinderen zijn op stap
hebben lol
maken een grap
om de juffrouw uit te dagen
stellen ze wat domme vragen

en de juf vertrekt geen spier
maar heeft binnen haar plezier

alle dertig eten chips
hebben nu al dikke bips
drinken Cola
eten snoep
dertig in een dikke groep

het is werkelijk geen gezicht:
nu al ver overgewicht:
“over tien jaar puil je uit,
en dan lach ik jullie uit!”

Napels, 12 oktober 2003

Jezus in blauw

Op de hoek van de straat
tussen waslijn en draad
tussen afval en grauw: hangt Jezus in blauw,

zijn hoofd in de lampjes,
zijn kruis in het licht,
Jezus in neon met een stralend gezicht.

Voor mensen die leven in stinkende troep
is dit het antwoord op de eeuwige roep
naar liefde en recht.

Ooit was er een mens die de grens heeft verlegd:
die dwars door de rotzooi toch op durfde staan.
Dat geeft zelfs in Napels weer zin aan 't bestaan.

Napels, 13 oktober 2003

Bedrogen

Een zwarte jongen
zit met zwarte tassen
op 't trottoir
hier niet te passen

zijn ogen heimweevol
in Kenia of Senegal,
verveemd van waar
zijn moeder huilen zal.

Europa was een droom
waar niemand honger kent,
maar zonder vaste grond
raakt hij er nooit gewend.

Hij staart zijn koopwaar
en ik ontmoet zijn ogen,
terwijl ik doorloop
voelt hij zich bedrogen.

Napels, 14 oktober 2003

Don Giovanne

Don Giovanne
hobbelt
met de borden
de schalen
met vlees en
garnalen
brosciutto's
macaroni,
lasagne
spaghetti
met vorken en messen
met vino en flessen

hij zorgt voor de gasten
en daarmee basta
hij gaat ons verrassen
met prima pasta
hij hobbelt
hij schommelt
en zijn buikje
dat bobbelt.

Napels, 15 oktober 2003

Het helpt

Geknield
voor het electrisch licht
verbergt zij biddend haar gezicht
Madonna
hangt in overdadig kitsch gehuld
terwijl zij hier gebogen
met haar zorgen zeult

het geeft haar stem
het geeft haar hoop
om met Maria leed te delen
als je wat prevelt
alles zegt
dan kan dat heel wat schelen

Maria weet wat mama's kunnen lijden
als kinderen hun eigen weg
en verder zullen scheiden,
het helpt
om het haar beeld te vragen
als levenden jouw last niet willen dragen.

Napels, 15 oktober 2003

Niet vervelen

Als je kind bent
in zo'n kerk
hoef je geen preek
geen priesterwerk

je kunt er uren plaatjes kijken
kaarsjes tellen
vergelijken:
het aantal engelen op 't plafond
en hoeveel stralen van de zon
de kleuren van Sint Jozefs' baard
de os, de ezel met zijn staart
de tegeltjes
het mozaiek
en achter glas: een dood reliek

de sterren in de stralenkrans
en in de lucht een engelendans
van links naar rechts
van grijs naar licht
symmetrisch
niet in evenwicht

in je gedachten kun je spelen
je hoeft je hier niet te vervelen.

Napels, 15 oktober 2003

Napels moet je horen

Gillende sirenes
brullende motoren,
Napels kent geen stilte
Napels moet je horen

tientallen scooters
met evenveel toeters
een peuter van drie
bij papa op knie
mag gassen en scheuren
met walmende geuren,
jochies van tien
leren hier manoeuvreren
tussen hobbels en keien
vliegenvlug keren

Loeiende sirenes
stinkende motoren:
Napels moet je ruiken
en kun je constant horen.

Napels, 16 oktober 2003

Napels moet je horen, zien en ruiken

Waar wasgoed hangt in vele kleuren
urinedampen zoutend geuren,
Napels moet je ruiken
Napels moet je keuren
Napels is de plaats waar je wat op kunt fleuren.

Waar handel is in vele soorten
en de camorra zonder woorden
de dienst uitmaakt in kleine straatjes
een marktkoopman met mooie praatjes zijn vis verkoopt
en stilletjes nog altijd hoopt dat hij de Lotto ooit gaat winnen,
dan is hij binnen, heel misschien:
Napels moet je zien.

Waar met gevaar voor eigen leven
een stukje ruimte wordt gegeven
recht toe recht aan, blind oversteken
ze stoppen wel als je blijft steken,
en niemand die voor 't stoplicht wacht,
parkeren? Duw een beetje, zacht,
je weet wat ze bedoelen:
Napels moet je voelen.

Waar pasta's menigeen bezielen,
waar pizza's zijn als wagenwielen,
formaggio met wel zeven smaken,
waar tongen in vervoering raken,
voor een paar Euro's liters wijn
en dat maakt Napels nou zo fijn.
Het zal je niet bedroeven:
Napels moet je proeven!

Napels, oktober 2003

Weelde

Ruwe muren en pilaren
grof geschuurde grijze steen
offerblok
schuchtere beelden
simpel kruis,
gespijkerd been.

Jezus hangt
gewoon te wezen
zonder opsmuk
zonder goud

en weldadig voelt de weelde
van de eenvoud
van ruw hout.

Napels, 16 oktober 2003

Villa

Hij bouwde zijn villa met dozen karton
met blauwplastic kratten tussen 't grauwe beton

papier op de grond en met lappen katoen
probeert hij er nog iets meer aan te doen:

met sokken en repen isoleert hij 't geheel,
zo wordt zijn woning van weinig nog veel.

Hier kan hij slapen, als dekbed een jas,
hier kan hij dromen hoe het vroeger ooit was.

Zijn kousen steken gekoekt door het gat,
een klein beetje rust in een gekke stad.

Napels, oktober 2003